మినీ కథలు :

ఎంగిలి కూడు

రామలింగం కథలు చదవడమన్నా - వినడమన్నా చెవులు కోసుకుంటాడు. వారపత్రికలు - మాసపత్రికలు కొనడం అలవాటులేదుగాని - ఎలాగోలా కథలన్నింటిని ఎప్పుడో ఒకప్పుడు చదవకుండా వుండ(లే)డు. రామలింగం ఓ ప్రక్క ప్రస్తుత సాహిత్యాన్ని అవగాహన చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ - మరో ప్రక్క అప్పుడప్పుడు తనుకూడా చిన్నచిన్న కథల్ని రాయడం - పత్రికలకి పంపించడం చేస్తున్నాడు.

ఆ రోజు పదకొండోసారికూడా తనలో తనే గట్టిగా అనుకున్నాడు: "ఈసారి ఆ సాహితీ సంస్థ నిర్వహిస్తున్న మినీ కథల పోటీలో మొదటి బహుమతి అయిదొందల రూపాయల్ని ఎలాగోలా తనసొంతం చేసేసుకోవాలని."

కథ రాయడంకోసం రామకృష్ణా బీచ్‌లో

సుస్మితా రమణమూర్తి

ప్రశాంతంగా వున్నచోట కూర్చుని కాగితాల్ని నలుపు చేయసాగాడు. పది నిముషాల్లో రెండు పేజీల కథ రాయడం పూర్తి చేసి- తను రాసింది సరిగ్గా వుందో లేదోనని చదువుకోసాగాడు.

అంతలో ఓ యాభయ్యేళ్ళాయన రామలింగం దగ్గరకొచ్చి "ఏ(వి)టి బాబూ! కథగాని రాస్తున్నారా ఏ(వి)టి?" అడిగేడు.

రా[illegible]గం తలెత్తి ఆయనవేపు చూస్తూ అన్నా[illegible]నండి"

"[illegible]ందా బాబూ?"

"ఆ!

"కథలంటే నాకు చాలా పిచ్చి బాబూ! చిన్నకథలా వుంది. ఏదీ ఓసారిలా ఇవ్వు. చదివిచ్చేస్తాను" అంటూ రామలింగం చేతిలోని కాగితాల్ని తీసుకున్నాడు.

రామలింగం కాదనలేకపోయాడు. తన కథ చదివే మొదటి పాఠకుని అభిప్రాయం ఇప్పుడే తెల్సుకోవచ్చుకదాని పూరుకున్నాడు. మూడు నిమిషాల్లో కథ చదివేసి కాగితాల్ని రామలింగంకి ఇచ్చేశాడతను.

ఆసక్తిగా అడిగేడు రామలింగం "ఏ(వం)డీ! నా కథ బా(వుం)దా?"

"కథ బాగానే వుంది. కానీ...."

"సందేహిస్తారే(వం)డీ? మీ అభిప్రాయ(మ)మేదో చెప్పండి."

"నా అభిప్రాయం చెబితే బాధపడతావ్ బాబూ!"

"ఫర్లేదు చెప్పండి."

"ఇంతకుముందు ఇలాంటి కథ చదివేను బాబూ! ఆ రచయిత పేరు నాకింకా గుర్తుంది."

"ఇలాంటి కథ సుమారు అయిదేళ్ళ క్రితం ఓ పత్రికలో వచ్చిన మాట నిజ(మే) అనుకోండి! అయినా మన పిచ్చిగాని ఆ కథ ఇంకా ఎవరికి గుర్తుంటుందిలెండి? ఎందుకైనా మంచిదని నా కథకి ముగింపు మరోలా చేశాను గదండీ?...."

"నిన్ను చూస్తుంటే నాకు జాలేస్తుంది బాబూ! ఎవరు గుర్తించినా, గుర్తుంచుకోకపోయినా కనీసం "ఆ కథ" రాసినతనైనా నీ కథని ఎప్పుడో ఒకప్పుడు చదవడం జరుగుతుంది. అప్పుడైనా నీ అసలురంగు బయటపడక మానదు."

"ఏ(వి)టండీ, మీరు? ఏదో కథ చదువుతారంటే ఇచ్చేనుగాని - మరీ ఇలా అనర్థంగా రంగు - గింగు అంటూ నోరు పారేసుకుంటారే(వం)డీ!? నేనే(వీ) ఆ కథని మక్కీకి మక్కీ కాపీ చేయలేదు కదా?...."

"రాయాలనే తపన నిజంగా గనక్క నీకుంటే - ఎలాంటి కథలు రాస్తే సమాజానికి పనికొస్తాయో? - అసలు కథ లెందుకు రాయాలో? - మంచి కథలు రాయడానికి ఎటువంటి వస్తువు నెనుకోవాలో?.. అన్న విషయాలు నీకు నే చెప్తాగాని - ఇకమీదట్నుంచైనా ఇలా "ఎంగిలి కూడు" కోసం ప్రాకులాడ్డం మానేసెయ్ బాబూ!...."

"మాబాగుందే మీ వ్యవ్వారం!? మా పెద్ద రచయితలా ఫోజేస్తున్నారే!?...."

"నీవంటున్నట్లు నేనే(వీ) పెద్ద రచయితను కాను గానీ - నీవు అయిదేళ్ళ క్రితం చదివిన "ఆ కథ" రాసింది మాత్రం నేనే బాబూ!"

"అ((((!!"

★

పాత కథ

సీతాలు కళ్ళల్లో దైన్యం, అర్థింపు.

రాంబాబు కళ్ళల్లో విసుగు, కోపం.

"లేవని చెప్తుంటే వినిపించుకోవేం! నీ మొగుడు తెచ్చిపడేసిన మూటలు వున్నాయనుకున్నావా యిక్కడ-అడిగినప్పుడల్లా

పదులూ, పాతికలూ యివ్వడానికి?" పేదరికంమీద విరుచుకుపడుతోంది అధికారం.

"ఈ ఒక్కసారికి పది రూపాయలిచ్చి పుణ్యం కట్టుకోండి బాబూ! బిడ్డకు ప్రాణం మీదకు వచ్చింది. సూదిమందు తెప్పిస్తేగాని బిడ్డ బ్రతకదని డాక్టరు చెప్తున్నాడు పస్తు తారీఖున నా జీతంలో పట్టుకోండి. చచ్చి

ఇ. టి. రామారావు

మీ కడుపున పుడతాను." అవసరం అభిమానం చంపుకొని ప్రాధేయపడుతూవుంది పేదరికం!

"అదేం కుదరదు. వెళ్ళిక్కడనుంచి" చీదరించుకుంటూ కుర్చీలోంచి లేచాడు. లోపలికి వస్తున్న పుణ్యమూర్తిని "రండి" అంటూ ఆహ్వానించి లోనికి తీసికెళ్ళాడు.

నిస్సహాయంగా వెనుదిరిగి నడిచింది సీతాలు.

"ఎవరండీ ఆవిడ?" అడిగాడు పుణ్యమూర్తి.

"మా ఫ్యాక్టరీలో కూలి మనిషి. పది రూపాయలు కావాలట. బిడ్డకు జబ్బు చేసిం